

Постанова

Іменем України

14 березня 2018 року

м. Київ

справа № 363/2981/16-ц

провадження № 61-4043 св 18

Верховний Суд у складі колегії суддів Першої судової палати Касаційного цивільного суду:

головуючого - Луспеніка Д. Д.,

суддів: Білоконь О. В., Гулька Б. І., Хопти С. Ф., Черняк Ю. В. (суддя-доповідач),

учасники справи:

заявники: ОСОБА_1, ОСОБА_2,

представник ОСОБА_1 - ОСОБА_3,

заінтересовані особи: Міністерство соціальної політики України, Російська Федерація,

розглянув у порядку спрощеного позовного провадження касаційну скаргу ОСОБА_1, ОСОБА_2 на рішення Вишгородського районного суду Київської області від 01 вересня 2016 року у складі судді Купрієнка С. І. та ухвалу апеляційного суду Київської області від 04 жовтня 2017 року у складі колегії суддів: Голуб С. А., Іванової І. В., Приходька К. П.,

В С Т А Н О В И В :

Відповідно до пункту 4 розділу [XIII Перехідних положень ЦПК України](#) у редакції [Закону України № 2147-VIII від 3 жовтня 2017 року «Про внесення змін до Господарського процесуального кодексу України, Цивільного процесуального кодексу України, Кодексу адміністративного судочинства України та інших законодавчих актів»](#), касаційні скарги (подання) на судові рішення у цивільних справах, які подані і розгляд яких не закінчено до набрання чинності цією редакцією Кодексу, передаються до Касаційного цивільного суду

та розглядаються спочатку за правилами, що діють після набрання чинності цією редакцією Кодексу.

У серпні 2016 року ОСОБА_1 та ОСОБА_2 звернулися до суду із заявою про встановлення факту, що має юридичне значення.

Заяву мотивовано тим, що вони були зареєстровані та проживали у АДРЕСА_1. Унаслідок збройної агресії Російської Федерації проти України, яка розпочалася у лютому 2014 року, вони були вимушені у липні 2014 року залишити окуповану частину території Луганської області та переселитись у м. Вишгород Київської області.

Такими діями Російської Федерації щодо України, а саме збройною окупацією Луганської області, порушено їх громадянські права і свободи, вони втратили житло, вільне спілкування з друзями та родичами, налагоджений побут.

Встановлення юридичного факту - вимушеного переселення з окупованої території України задля уникнення загрози життю, здоров'ю, свободи, особистих прав на свободу пересування, вираження думки, майнових прав, права на судовий захист на окупованій території саме у результаті збройної агресії Російської Федерації, породжуватиме для них юридичні наслідки - виникнення права на справедливу компенсацію з держави - агресора, якою є Російська Федерація.

З урахуванням викладеного ОСОБА_1 та ОСОБА_2 просили суд встановити факт, що їх вимушене переселення у липні 2014 року з окупованої території Луганської області відбулось унаслідок збройної агресії Російської Федерації проти України та окупації Російською Федерацією частини території Луганської області.

Справа судами розглядалася неодноразово.

Рішенням Вишгородського районного суду Київської області від 1 вересня 2016 року у задоволенні заяви ОСОБА_1 та ОСОБА_2 відмовлено.

Рішення суду першої інстанції мотивовано тим, що питання переміщення (облік) осіб із зони проведення антитерористичної операції регулюється [постановою Кабінету Міністрів України від 01 жовтня 2014 року № 509 «Про облік внутрішньо переміщених осіб»](#), а визначення такої причини переміщення, як збройна агресія та окупація частини території Луганської області Російською Федерацією, не відноситься до компетенції суду загальної юрисдикції.

Останньою ухвалою апеляційного суду Київської області від 04 жовтня 2017 року апеляційну скаргу ОСОБА_1 та ОСОБА_2 відхилено, рішення суду першої інстанції залишено без змін.

Судове рішення суду апеляційної інстанції мотивовано тим, що встановлення факту збройної агресії проти України відноситься до компетенції конституційних, політичних органів, які наділені дискреційними

повноваженнями у відповідних сферах. Вони прийняли відповідні нормативно-правові акти, якими цей факт встановлено, унаслідок чого визначення такої причини переміщення заявників, як збройна агресія та окупація частини території Луганської області Російською Федерацією, вже є доведеним і не відноситься до компетенції суду. Крім того, обставини, які свідчать про факт збройної агресії Російської Федерації проти України, є загальновідомими та підтверджуються відповідними правовими актами, тому не потребують підтвердження у судовому порядку.

У касаційній скарзі, поданій у жовтні 2017 року до Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ, ОСОБА_1, ОСОБА_2 просять скасувати оскаржувані судові рішення й ухвалити нове рішення, яким їхню заяву задовольнити у повному обсязі, посилаючись на неправильне застосування судами норм матеріального права та порушення норм процесуального права.

Касаційну скаргу мотивовано тим, що до юрисдикції судів належить вирішення всіх правових питань, у тому числі і тих, які виникають у зв'язку зі збройною агресією інших держав щодо України. Юридичний факт, який вони просять встановити, має індивідуальний характер та стосується виключно заявників. Заяву про встановлення факту, що має юридичне значення, подано до суду в порядку окремого провадження для визначення їх статусу як жертв міжнародного збройного конфлікту, що обумовлює виникнення прав та обов'язків, у тому числі щодо отримання ними відповідної допомоги. Іншого позасудового способу встановлення причинно-наслідкового зв'язку між переселенням із зони проведення бойових дій на сході України та військовою агресією Російської Федерації законодавством не визначено.

Відзив на касаційну скаргу не надходив.

Згідно зі [статтею 388 ЦПК України](#) судом касаційної інстанції у цивільних справах є Верховний Суд.

У січні 2018 року справа передана до Верховного Суду.

Вивчивши матеріали справи, перевіривши доводи касаційної скарги, Верховний Суд у складі колегії суддів Першої судової палати Касаційного цивільного суду вважає, що касаційна скарга підлягає задоволенню.

Відповідно до частини третьої [статті 3 ЦПК України](#) провадження в цивільних справах здійснюється відповідно до законів, чинних на час вчинення окремих процесуальних дій, розгляду і вирішення справи.

Частиною першою [статті 402 ЦПК України](#) передбачено, що у суді касаційної інстанції скарга розглядається за правилами розгляду справи судом першої інстанції в порядку спрощеного позовного провадження без повідомлення учасників справи з урахуванням [статті 400 цього Кодексу](#).

Згідно з частиною другою [статті 389 ЦПК України](#) підставами касаційного оскарження є неправильне застосування судом норм матеріального права чи порушення норм процесуального права.

Відповідно до частини першої [статті 263 ЦПК України](#) судові рішення повинно ґрунтуватися на засадах верховенства права, бути законним і обґрунтованим.

Зазначеним вимогам закону судові рішення не відповідають.

Судом встановлено, що ОСОБА_1 та ОСОБА_2 звернулися до суду із заявою про встановлення юридичного факту того, що їх вимушене переселення у липні 2014 року з окупованої території Луганської області відбулося унаслідок збройної агресії Російської Федерації проти України та окупації Російською Федерацією частини території Луганської області. Вказували про те, що метою встановлення такого факту є визначення їх статусу як осіб, що перебувають під захистом Конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12 серпня 1949 року, ратифікованої Україною 03 липня 1954 року, з відповідними правовими наслідками. Іншого порядку встановлення такого юридичного факту законодавством України не передбачено.

Згідно зі статтею 4 Конвенції про захист цивільного населення під час війни особами, що перебувають під захистом цієї Конвенції, є ті, хто в будь-який момент та за будь-яких обставин опиняються, у разі конфлікту чи окупації, під владою сторони конфлікту або окупаційної держави, громадянами яких вони не є.

Відповідно до частини першої [статті 1 Закону України від 20 жовтня 2014 року «Про забезпечення прав і свобод внутрішньо переміщених осіб»](#) внутрішньо переміщеною особою є громадянин України, іноземець або особа без громадянства, яка перебуває на території України на законних підставах та має право на постійне проживання в Україні, яку змусили залишити або покинути своє місце проживання у результаті або з метою уникнення негативних наслідків збройного конфлікту, тимчасової окупації, повсюдних проявів насильства, порушень прав людини та надзвичайних ситуацій природного чи техногенного характеру.

Аналіз вищевказаних положень закону свідчить про те, що підставами внутрішнього переміщення осіб на території України у тому числі може бути: збройний конфлікт, тимчасова окупація, повсюдні прояви насильства та надзвичайні ситуації природного чи техногенного характеру.

У частині першій статті 4, частині першій [статті 5 Закону України «Про забезпечення прав і свобод внутрішньо переміщених осіб»](#) передбачено, що факт внутрішнього переміщення підтверджується довідкою про взяття на облік внутрішньо переміщеної особи, що діє безстроково, крім випадків, передбачених [статтею 12 цього Закону](#).

Довідка про взяття на облік внутрішньо переміщеної особи засвідчує місце проживання внутрішньо переміщеної особи на період наявності підстав,

зазначених у [статті 1 цього Закону](#). [Постановою Кабінету Міністрів України від 01 жовтня 2014 року № 509 «Про облік внутрішньо переміщених осіб»](#) затверджено порядок оформлення і видачі довідки про взяття на облік внутрішньо переміщеної особи. Встановлена форма довідки не передбачає внесення відомостей про причину переміщення особи з місця свого постійного проживання.

Положеннями [Закону України «Про забезпечення прав і свобод внутрішньо переміщених осіб»](#) порядок підтвердження і встановлення факту наявності збройного конфлікту або тимчасової окупації території України не передбачено, проте не виключається можливість звернення внутрішньо переміщеної особи до суду для встановлення конкретної причини внутрішнього переміщення, якщо від цього юридичного факту у цієї особи виникають, змінюються або припиняються певні правовідносини.

Частиною четвертою [статті 2 Закону України від 18 січня 2018 року «Про особливості державної політики із забезпечення державного суверенітету України на тимчасово окупованих територіях у Донецькій та Луганській областях»](#) визначено, що відповідальність за матеріальну чи нематеріальну шкоду, завдану Україні внаслідок збройної агресії Російської Федерації, покладається на Російську Федерацію відповідно до принципів і норм міжнародного права. При цьому, відповідно до абзацу 6 [преамбули вказаного Закону](#) датою початку окупації частини території України, зокрема Автономної Республіки Крим та міста Севастополя, є дата, визначена [Законом України від 15 квітня 2014 року «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України»](#), а саме: 20 лютого 2014 року.

Отже, вказаний Закон і передбачає, які права можуть виникнути в особи, щодо якої встановлено юридичний факт, про який просять заявники.

[Статтею 55 Конституції України](#) передбачено, що права і свободи людини і громадянина захищаються судом.

Відповідно до частин першої та другої [статті 124 Конституції України](#) делегування функцій судів, а також привласнення цих функцій іншими органами чи посадовими особами не допускаються.

Юрисдикція судів поширюється на будь-який юридичний спір та будь-яке кримінальне обвинувачення. У передбачених законом випадках суди розглядають також інші справи.

З урахуванням конституційного положення про те, що правосуддя в Україні здійснюється виключно судами, юрисдикція яких поширюється на всі правовідносини, що виникають у державі ([стаття 124 Конституції України](#)), судам підвідомчі всі спори про захист прав і свобод громадян.

З урахуванням внесених змін до [Конституції України Законом України від 02 червня 2016 року № 1401-VIII «Про внесення змін до Конституції України](#)

[\(щодо правосуддя\)»,](#) вказане Рішення Конституційного Суду України не втратило свого значення у контексті права на доступ до суду.

У [Рішенні Конституційного Суду України від 07 травня 2002 року № 8-рп/2002](#) (справа щодо підвідомчості актів про призначення або звільнення посадових осіб) вказано, що судовий захист прав і свобод людини і громадянина необхідно розглядати як вид державного захисту прав і свобод людини і громадянина. І саме держава бере на себе такий обов'язок відповідно до частини другої [статті 55 Конституції України](#). Право на судовий захист передбачає і конкретні гарантії ефективного поновлення в правах шляхом здійснення правосуддя. Відсутність такої можливості обмежує це право. А за змістом частини другої [статті 64 Конституції України](#) право на судовий захист не може бути обмежено навіть в умовах воєнного або надзвичайного стану.

Частина четверта [статті 10 ЦПК України](#) і [стаття 17 Закону України від 23 лютого 2006 року «Про виконання рішень та застосування практики Європейського суду з прав людини»](#) покладає на суд обов'язок при розгляді справ застосовувати [Конвенцію про захист прав людини і основоположних свобод](#) 1950 року і Протоколи до неї, згоду на обов'язковість яких надано Верховною Радою України (далі - Конвенція), та практику Європейського суду з прав людини як джерело права.

За змістом статті 1 Конвенції існує презумпція, що юрисдикція здійснюється на всій території Договірної держави. Зобов'язання, взяті на себе Договірною державою за статтею 1, включають два аспекти, а саме: з одного боку - негативне зобов'язання утримуватися від втручання у здійснення гарантованих прав і свобод, а з іншого боку - позитивні зобов'язання вживати належних заходів для забезпечення дотримання таких прав і свобод на своїй території (рішення ECHR у справі «Paşcu та інші проти Молдови та Росії», § 313; рішення ECHR у справі «Sargasyan v. Azerbaijan», § 129).

Навіть за виняткових обставин, коли держава позбавлена можливості здійснювати владу на частині своєї території через військову окупацію збройними силами іншої держави, воєнні дії чи повстання, або внаслідок створення сепаратистського режиму на її території, вона не втрачає своєї юрисдикції за змістом статті 1 Конвенції (рішення ECHR у справі «Paşcu та інші проти Молдови та Росії», § 333; рішення ECHR у справі «Catan та інші проти Молдови та Росії», § 109; рішення ECHR у справі «Sargasyan v. Azerbaijan», § 130).

У випадках, коли держава позбавлена можливості здійснювати владу на частині своєї території, її відповідальність за Конвенцією обмежується виконанням позитивних зобов'язань. Такі зобов'язання стосуються як заходів, необхідних для відновлення контролю (як вираження своєї юрисдикції) над відповідною територією, так і заходів із забезпечення поваги до особистих прав заявника (рішення ECHR у справі «Paşcu та інші проти Молдови та Росії», § 335, § 339; рішення ECHR у справі «Sargasyan v. Azerbaijan», § 131).

Таким чином, перша частина цих зобов'язань вимагає від держави відстояти або відновити свій суверенітет над територією та утриматися від будь-яких дій з підтримки сепаратистського режиму (див. там само, §§ 340-345). Згідно з другою частиною зобов'язань держава повинна вжити судових, політичних або адміністративних заходів для забезпечення особистих прав заявника (див. там само, §§ 340-345, §346; рішення ECHR у справі «Sargasyan v. Azerbaijan», § 132).

Згідно з частиною першою та пунктом п'ятим частини другої [статті 234 ЦПК України 2004 року](#) окреме провадження - це вид несповного цивільного судочинства, в порядку якого розглядаються цивільні справи про підтвердження наявності або відсутності юридичних фактів, що мають значення для охорони прав та інтересів особи або створення умов здійснення нею особистих немайнових чи майнових прав або підтвердження наявності чи відсутності неоспорюваних прав.

Суд розглядає в порядку окремого провадження справи про встановлення фактів, що мають юридичне значення.

Згідно з частиною другою [статті 256 ЦПК України 2004 року](#) у судовому порядку можуть бути встановлені також інші факти, від яких залежить виникнення, зміна або припинення особистих чи майнових прав фізичних осіб, якщо законом не визначено іншого порядку їх встановлення.

Отже, встановлення юридичного факту за рішенням суду безпосередньо породжує певні юридичні наслідки, тобто від встановлення факту залежить виникнення, зміна або припинення особистих прав громадян.

Відповідно до частини третьої [статті 5 Закону України «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України»](#) відповідальність за порушення визначених [Конституцією](#) та законами України прав і свобод людини і громадянина на тимчасово окупованій території покладається на Російську Федерацію як на державу-окупанта відповідно до норм і принципів міжнародного права.

Ураховуючи викладене, суди у порушення вищевказаних положень закону та вимог статей [212, 214, 234, 315 ЦПК України 2004 року](#) не звернули уваги на те, що встановлення факту, що має юридичне значення щодо вимушеного переселення заявників з окупованої території Луганської області, відбулось унаслідок збройної агресії Російської Федерації та окупації Російською Федерацією частини території Луганської області, можливе лише у судовому порядку, оскільки законодавець не визначив іншого, позасудового способу встановлення причинно-наслідкового зв'язку між переселенням осіб із зони проведення бойових дій на сході України та військовою агресією Російської Федерації.

Отже, суди, відмовляючи у задоволенні заяви про встановлення факту, що має юридичне значення, фактично позбавили заявників права на встановлення причини їх внутрішнього переселення.

Таким чином, колегія суддів, на підставі аналізу вищевказаних положень закону, дійшла висновку про те, що як вид державного захисту прав і свобод людини і громадянина необхідно розглядати судовий захист прав і свобод людини і громадянина, тобто саме держава бере на себе такий обов'язок відповідно до зазначених вище конституційних норм, право на судовий захист передбачає і конкретні гарантії ефективного поновлення в правах шляхом здійснення правосуддя.

Ураховуючи викладене, колегія суддів дійшла висновку про те, що відповідальність за порушення визначених [Конституцією](#) та законами України прав і свобод людини і громадянина на тимчасово окупованій території, у тому числі частині Луганської області, покладено на Російську Федерацію як на державу-окупанта відповідно до норм і принципів міжнародного права, що встановлено [статтею 5 Закону України «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України»](#), частиною четвертою [статті 2 Закону України «Про особливості державної політики із забезпечення державного суверенітету України на тимчасово окупованих територіях у Донецькій та Луганській областях»](#), та підтверджує факт того, що вимушене переселення у липні 2014 року ОСОБА_1 та ОСОБА_2 з окупованої території Луганської області відбулось унаслідок збройної агресії Російської Федерації проти України та окупацією Російською Федерацією частини території Луганської області.

Зазначений юридичний факт заявниками доведено, судами підтверджено, проте суди дали їм невірну правову оцінку.

Висновки судів про те, що факт, який просять встановити заявники, належить до повноважень відповідних державних органів, які нормативно-правовими актами цей факт встановили, і те, що цей факт є загальновідомим, лише підтверджує те, що заява ОСОБА_1 та ОСОБА_2 є обґрунтованою та підлягає задоволенню.

А доводи судів про те, що у силу наведеного вище цей факт не потребує судового підтвердження, є помилковим і таким, що суперечить [статті 124 Конституції України](#), [статті 256 ЦПК України 2004 року](#), оскільки заявники довели, що від встановлення цього юридично значимого для них факту залежить виникнення, зміна та припинення правовідносин, в яких вони, через дії Російської Федерації, вимушено беруть участь.

Колегія суддів вважає, що незважаючи на те, що в якості однієї із заінтересованих осіб у даній справі визначено іноземну державу, правило про застосування щодо неї судового імунітету, передбачене частиною першою [статті 79 Закону України «Про міжнародне приватне право» від 23 червня 2005 року](#), не порушено, з огляду на наступне.

По-перше, вказана норма визначає імунітет від пред'явлення позову до іноземної держави та залучення її до участі у справі як третьої особи. Натомість, у даному випадку Російська Федерація бере участь як заінтересована особа у

справі окремого провадження, а не виступає із вимогами як сторона чи третя особа у справі позовного провадження.

По-друге, підставою подання громадянами України заяви про встановлення відповідного факту є тимчасова окупація Російською Федерацією частини території України. Як зазначено в абзаці 15 [преамбули Закону України «Про особливості державної політики із забезпечення державного суверенітету України на тимчасово окупованих територіях у Донецькій та Луганській областях»](#), дії Російської Федерації на території окремих районів Донецької та Луганської областей, Автономної Республіки Крим та міста Севастополя грубо порушують принципи та норми міжнародного права. Частина четверта [статті 79 Закону України «Про міжнародне приватне право»](#) вказує на ті випадки, коли Україна може застосувати реторсію - правомірні обмежувальні заходи у відповідь на аналогічні заходи іншої держави. Так, якщо в порушення норм міжнародного права Україні, її майну або представникам в іноземній державі не забезпечується такий же судовий імунітет, який згідно з частинами першою та другою цієї статті забезпечується іноземним державам, їх майну та представникам в Україні, Кабінетом Міністрів України може бути вжито до цієї держави, її майна відповідних заходів, дозволених міжнародним правом, якщо тільки заходів дипломатичного характеру не достатньо для врегулювання наслідків зазначеного порушення норм міжнародного права. На необхідності врахування вказаних приписів закону наголошується у пункті 19 Постанови Пленуму Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ від 19 грудня 2014 року № 13 «Про застосування судами міжнародних договорів України при здійсненні правосуддя».

Незважаючи на викладене, як суд першої інстанції, так і суд апеляційної інстанції враховували те, що необхідною передумовою справедливого судового розгляду, дотримання принципів змагальності і процесуальної рівноправності сторін є належне повідомлення про судовий процес осіб, які беруть участь у справі, і вчасно надіслали на адресу Посольства Російської Федерації в Україні відповідні листи. Даний факт підтверджується, зокрема, Листом Вишгородського районного суду Київської області від 11 серпня 2016 року на адресу Посольства Російської Федерації в Україні (03049, м. Київ, Повітрофлотський проспект, 27), яким Вишгородський районний суд Київської області повідомляє, що 01 вересня 2016 року о 14 год. 00 хв. відбудеться судовий розгляд справи за заявою ОСОБА_1, ОСОБА_2, заінтересовані особи: Міністерство соціальної політики України, Російська Федерація, про встановлення факту, що має юридичне значення, та просить з'явитися до суду (до Листа додано копію ухвали про відкриття провадження у справі та копію позовної заяви з копіями доданих до неї документів) (а. с. 120), а також рекомендованим повідомленням про вручення поштового відправлення, за яким відправником є апеляційний суд Київської області, адресатом - Посольство Російської Федерації в Україні (03049, м. Київ, Повітрофлотський проспект, 27) (а. с. 148). Відповідно до змісту вказаного рекомендованого повідомлення про вручення поштового відправлення воно було вручено особі, уповноваженій адресатом на одержання пошти, 20 вересня 2016 року. Натомість, Російська Федерація у судових засіданнях участі не брала, жодних заяв, у тому числі щодо

невизнання юрисдикції українських судів на вирішення даної справи, не заявляла.

Зважаючи на те, що у справі не вимагається збирання або додаткової перевірки чи оцінки доказів, обставини справи встановлені судом повно, але допущено неправильне застосування норм матеріального права, оскаржувані судові рішення підлягають скасуванню з ухваленням нового рішення про задоволення заяви ОСОБА_1 та ОСОБА_2

Відповідно до [статті 412 ЦПК України](#) підставами для скасування судових рішень повністю або частково і ухвалення нового рішення у відповідній частині або зміни рішення є неправильне застосування норм матеріального права або порушення норм процесуального права.

Керуючись статтями [141](#), [400](#), [409](#), [412](#), [416 ЦПК України](#), Верховний Суд у складі колегиї суддів Першої судової палати Касаційного цивільного суду

П О С Т А Н О В И В :

Касаційну скаргу ОСОБА_1, ОСОБА_2 задовольнити.

Рішення Вишгородського районного суду Київської області від 01 вересня 2016 року та ухвалу апеляційного суду Київської області від 04 жовтня 2017 року скасувати.

Заяву ОСОБА_1, ОСОБА_2 про встановлення факту, що має юридичне значення задовольнити.

Встановити факт, що вимушене переселення ОСОБА_1 та ОСОБА_2 у липні 2014 року з окупованої території Луганської області відбулось унаслідок збройної агресії Російської Федерації проти України та окупацією Російською Федерацією частини території Луганської області.

Стягнути з Російської Федерації на користь ОСОБА_1 151 (сто п'ятдесят одну) грн 81 коп. та ОСОБА_2 151 (сто п'ятдесят одну) грн 81 коп. на відшкодування судового збору, сплаченого за подання апеляційної скарги та по 384 (триста вісімдесят чотири) грн на відшкодування судового збору, сплаченого за подання ними касаційної скарги.

Постанова суду касаційної інстанції набирає законної сили з моменту її прийняття, є остаточною і оскарженню не підлягає.

З моменту прийняття постанови судом касаційної інстанції скасовані або визнані нечинними рішення, постанови та ухвали суду першої або апеляційної інстанції втрачають законну силу та подальшому виконанню не підлягають.

Головуючий
Луспенник

Д. Д.

Судді:

Б. І. Гулько

О. В. Білоконь

С.Ф. Хопта

Ю.В. Черняк